

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είχα όρπιστή, κύριε κόμη, να σας παρακολουθήσω άθέατη κι' από μακριά, στην επικίνδυνη και γενναϊοψυχη επιχείρησή σας!... Δυστυχώς, μ'ή ξηχοντας άναματρήσει καλά τις δυνατόμεις μου, έπιαθα τ'ά πάνδνεια: Πλανήθηκα άσκόπα στην έρημο, οι ίθαγενείς όδηγοί μου με πρόδιναν και μ' έκλεβαν, οι ένοπλοι όπαδοί μου λιποταχτούσαν συχνά!... Έτσι, άσφελως θά χανόμουν κι' έγώ, δίχως να μπορέσω να σας φανώ χρήσιμη σε τίποτε!... Εύτυχως όμως, τό καλό μου άστέρι με ώδήγησε στο άγρόκτημα ενός Γάλλου άποίκου, του κυρίου Φανφάρ, έδω παρόντος!...

Και δείχνοντας ή μίς "Έλφισ έναν άπ' τους τρεις άνδρες έξακολούθησε:

— Ο κύριος Φανφάρ λοιπόν, με περιέβαλε πρόθυμα... Με ρώτησε, ποιός ήταν ό σκοπός των περιπετειών μου αυτών... Του έξήγησα ειλικρινώς, ότι θέλησα να παρακολουθήσω άθέατη την ομάδα κάποιου κόμητος Μοντεχρήτου, για να τον βοηθήσω στην εκτέλεσι ενός ίερού σγεδίου του!... Τότε, κύριε κόμη, ό Φανφάρ άμέσως μόλις άκουσε τό σεβαστό και πασίγνωστο στον κόσμο όνομά σας, προθυμοποιήθηκε να μου φανή χρήσιμος!... Συγκροτήσαμε καινούργια διάδα πολεμιστών δοκιμασμένων, μήκε έπικεφαλής τους ό ίδιος κύριος Φανφάρ, άνακαλύψαμε ύστερα από άπειρες δυσκόλλεις τά ίχνη σας, και φτάσαμε επιτέλους ως τά τείχη της Ουάργκλας!...

... "Αλλά, καθώς ζυώναμε προς τά δώ έτοιμοί για κάθε ένδεγόμενο, άπαντήσαμε στο δρόμο δυό Γάλλους φυγάδες: Αυτούς άκριβώς τους κυριούς, οι ό ποιοί βρίσκονται πλάι στον κύριο Φανφάρ!

Ο Μοντεχρήτος, ό όποιος τόση ώρα ήταν βαθεία άπορροφημένος άπ' την έξιστόρησι της μίς "Έλφισ, έστριψε τό κεφάλι του και κοίταξε επίμονα τους δυό άγνώστους...

Άμέσως, τότε έβγαλε μία κραυγή άνέκφραστης λαχτάρας, ώρμησε στον πιο νεαρό από τους δυό αυτούς, τον άγάλλασε σφιχτά και θερμά, και ξεφώνισε:

— "Αλβέρτε!... Άγαπητέ μου λοχαγέ Ζολιέ!... "Ω, Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!... Άμέσως σε άναγνώρισα παιδί μου, γιατί είσαι ή ζωντανή εικόνα της μητέρας σου!... Πόσο είμαι εύτυχισμένος πού όλα τελείωσαν καλά, και πού σε βρήκα ζωντανό κι' άπειραχτο!

Κι' ένδ έλεγε αυτά τά λόγια ό κόμης, κι' ένδ τά μάτια του βούρκωνον άπ' τη βαθεία συγκίνησή του, στο μυαλό του μέσα παρουσιάζόταν—ποθητή άκόμη και λαχταριστή— ή άγαπημένη φυσιογνωμία της Μερσεδές του... "Ω, πόση εύτυχία θάνοιωσε ή άδέχαστη "ιρώτη "Αγάθη" του, μόλις θά μάθαινε τόσο καλές ειδήσεις για ή σωτηρία του μονάκριβου "Αλβέρτου της!

— Να συμπληρώσω έγώ την αφήγησι της άνεκτίμητης δεσποινίδος "Έλφισ, κύριε κόμη! έλεπε σε μ'ι' στιγμή ό νεαρός λοχαγός, έξακολουθώντας άκόμη να βρίσκειται στην άγκαλιά του Μοντεχρήτου.

Κι' ένδ κόμης άποτραβιόταν λίγο τώρα, δίχως να πάψη να τον καμαρώνη με άακρομμένα μάτια, ό νέος

έξακολούθησε:

— "Η μίς "Έλφισ, ό κύριος Φανφάρ, κι' ή συνοδεία τους, άμέσως μές τριγύρισαν, μόλις μές είδαν... Είχαμε δραπετεύσει και βρισκόμαστε έδω κοντά. Ένώ όμως ή μίς "Έλφισ έδειχνε κατάπληξη, μόλις άκουσε να την εύχαριστώ και να της λέω ότι είμαι ό Γάλλος λοχαγός Ζολιέ, άμέσως έβησας άπ' τά τείχη της Ουάργκλας άλλο ένα άπόσπασμα έφίπων!... Ο έφίπιοι αυτοί, δείχνοντάς μας από μακριά— με διάφορα σημεία— ότι έρχονται ως φίλοι, μές πλησίασαν περιέργοι να δουν περί τίνος έπρόκειται!... Και τότε έγώ, με άφάνταστη άγαλλίαση, ξεχώρισα ότι άρχηγός των έφίπων αυτών, ήταν ό άγαπημένος μου Κοσβολαίμης, ίπποκόμος μου άλλοτε στον λόγο, και του όποιου τά ίχνη είχα χάσει άπ' τη μοιραία έκείνη βραδυά της αιχμαλωσίας μου!... Όλοι μαζί τότε, κύριε κόμη, άνήσυχουι μόλις μάθαμε ότι είχατε από ώρα μπει μέσα στο φρούριο των άγρειών, βαδίσαμε έναντίον τους... Άναντίναξαμε τη βαρεία αυλόπορτα του φρουρίου στον άέρα, κι' ώρμήσαμε μέσα στην αυλή... Και τά άποσπάσματά μας—τό δικό σας, και τό άπόσπασμα της μίς "Έλφισ ένωμένα—κατώρθωσαν να κατασφάξουν τους περισσώτερους άπ' τους "Αραβας, να κυνηγήσουν μακριά τους άλλους, και ν' άνεβούν ως έδω για να έλευθερώσουν εκγάρως και σας!

Τελείωσε έδω την αφήγησή του, ό νεαρός λοχαγός... Μετρίφρων σαν αληθινός ήρωας, δέν ειπε στον κόμητα πόση άφοβία έδειξε και τι λομπρό ρόλο έπαιξε κι' αυτός, στη γοργή αυτή, αλλά πολύνεκρα συμπλοκή με τους Χουάνους...

Χαρούμενος κι' ίκανοποιημένος ό Μοντεχρήτος γιατί τό μονάκριβο παιδί της λατρευτής του Μερσεδές, ήταν πειά έλεύθερο, έτοιμάστηκε να τό δώσει μερικές σύντομες πληροφορίες, σχετικές με την ύγεια και με τις άνηouxεις της μητέρας του...

Άλλά τί στιγμή έκείνη, ό τρίτος άγνώστος της παράμερη ομάδος, έθεώρησε «πρέπον» να έπέμβη κι' αυτός και να συστηθί, άφου έβλεπε ότι κανέναν—ως τί στιγμή έκείνη— δέν τούδινε προσοχή και σημασία!... Ξερακιάνος λοιπόν, πανώψηλος και μονοκόμματος σαν τηλεγραφικός στύλος, κυριολεκτικώς κουρελιάρης και φορτωμένος από λάσπη, από σκόνη, κι' από ίβρώτα, έκανε δυό—τρία βήματα προς τά μπρός... Πλησίασε τον κόμητα... Τουσφίξε τό χέρι... Και τότε έλεπε, με βαθεία ύπόκλιση:

— Κύριε κόμη Μοντεχρήτου, επιτρέψατε και στο ταπεινό άτομό μου να συστηθί στη διαλεχτή έξοχότητά σας!... Λέγομαι Γκρατιγιέ!... Κι' είμαι δημοσιογραφικός ρεπόρτερ!... Με συγχωρείτε βέβαια, πού σας παρουσιάζομαι τόσο πανάθλια ντυμένος και βρωμιάρης... Σκεφθήτε όμως, ότι επί καιρό τώρα, δέν κάνουμε άλλη δουλεία—ό κύριος Ζολιέ κι' έγώ—παρά να κυλιόμαστε στις λάσπες των ύργων κελλιών μας, και στη σκόνη, του δρόμου. Έτσι, δέν προλάβαμε καθόλου—με τά σημερινά γεγονότα, μάλιστα—να περιποιηθούμε λίγο τον εαυτό μας!

Ο Μοντεχρήτος στο διάστημα αυτό, άκουε έκθαμβος τά λόγια του άλλόκοτου ρεπόρτερ, δίχως να τά καταλαβαίνει... Τό μυαλό του ήταν άπορροφημένο άπ' τη σκέψη τούσων και τούσων θαυμαστών συμπτώσεων, ή όποιες του παρουσιάζαν όλα τά άγαπημένα του πρόσωπα τόσο κοντά του, και μπρός στα μάτια του, όσα κι' άβλαβή... Και τά χείλη του, σιγοτρέμοντας, ψιθύριζαν μία καταναυτική προσευχή, σαν ύμνο κι' εύχαριστία προς ή θεά Πρόνοια...

Τέλος, κατώρθωσε ν' άπαντήση και προς τον συμπαθή Γκρατιγιέ μας,

Ο Κοσβολαίμης μήκε όρμητικώς άκτινοβόλος άπό χαρά και θείαμφο

σφιγγοντάς του τὸ χέρι θερμά :

— Σὰς θυμοῦμαι τώρα πολὺ καλὰ, κύριε Γκρατιγιέ... Σὰς εἶχα δὴ τότε, πρὸ χρόνων, στὰ γραφεῖα κάποιου μικρῆς ἐφημερίδος!... Κατόπιν ἔμαθα, δὴ φύγατε ἀπὸ κεῖ, γιατί σὰς προσέλαβε ὁ κύριος Μπωσάν...

— Ὡ, τὸν ἀγαπητὸ μου προϊστάμενο! δέκοψε μὲ κωμική λαχτάρα, ὁ ἀνεκδιήγητος ρεπόρτερ. Τί νὰ γίνεται ἄραγε, ὁ ἀγαπητός μου προϊστάμενος!... Ἔχετε καμμιά εἰδησι σχετική, κύριε κόμη;

Χαμογελῶντας ὁ Μοντεχρήστος χτύπησε χαϊδευτικά στὸν ὦμο τὸν κ. Γκρατιγιέ, κι' ἀπάντησε :

— Ἔινε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του ὁ κύριος Μπωσάν, ἀγαπητέ μου φίλε!... Σὰς θυμάται πάντα, σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ μάλιστα μὲ παρακάλεσε ἐκεῖ στὴ Μασσαλία πρὶν ἐκκενθῶ, νὰ φροντίσω γιὰ σὰς!... Ἐἶχε χάσει τὰ ἴχνη σας, ἀνούχουσε τρομερὰ καὶ μὲ ἐπιφόρτισε νὰ ψάξω καὶ γιὰ σὰς, νὰ σὰς βρῶ, καὶ νὰ σὰς βοηθῶ!

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἠπῆκε δριμυτικὰ μέσα στὴν αἰθουσα, ἀκτινοβόλος ἀπὸ χαρὰ καὶ θρίαμβο ὁ Κοψολαίμης, γιὰ νὰ ἀναγγελεῖ στοὺς ἀγαπητοὺς κύριους του τὴν τελεωτική ἴητα καὶ φυγὴ τῶν Ἀράβων... Στὴν ἐμφάνισι δμως αὐτὴ τοῦ ἡρωικοῦ Ζουάβου, μὴ γυναικεία σιλουέττα—παχουλή μὰ εὐκίνητη—ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος του ἀπὸ μὴ γωνία τῆς αἰθούσης, καὶ τὸν ἀγκάλιασε ἀσυγκράτητη περὶ!

— Ὡ, τὸ χρυσὸ μου!... Ἦρθεσ ἐπιτέλους; φώναξε ἡ γυναῖκα αὐτὴ στὸ Ζουάβο. Σὲ εἶδα καὶ πρὶν ἔξω ἀπ' τὸ φρούριο, μὰ εἶχες τὸ νοσοστὸς Ἀράπηδες καὶ δὲν μὲ πρόσφερες καθόλου!... Καλὲ τί ἀνέλπιστη συνάντησι, ἦταν αὐτὴ ἡ σημερινή!

Ὁ Ἐξασφισμένος Κοψολαίμης, δέχτηκε τὰ ἀπροσδόκητα φιλιὰ αὐτῆς τῆς γυ αἰκας, δίχως νὰ προλάβῃ νὰ φυλαχτῆ. Ὁταν δμως συνῆλθε λίγο, κι' ἀντελήθη ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ ἀνέλπιστη κατὰκτί τοῦ... τότε... τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ... κι' ἀνταπόδωσε τὰ φιλιὰ μὲ τὴν ἴδια θερμὴ ποῦ τὰ δέχτηκε, δίχως νὰ τὸν νοιάξῃ τί τὰ γέλια τοῦ κόμητος, τῆς μὲς Ἐλφίς, τοῦ λοχαγοῦ του, καὶ τῶν ἄλλων πῶ ἀσημάντων θεατῶν τῆς τρυφερῆς αὐτῆς σκηνῆς.

Περὶ τὸν βέβαια νὰ σὰς ποῦμε, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ παχουλή κυρία Καραμάν, ἡ εὐαίσθητη χήρα τοῦ χωροφύλακος κυρίου Καραμάν καὶ παιδαγωγὸς τῆς μὲς Ἐλφίς...

Ὁ Μοντεχρήστος θέλησε τώρα νὰ τακτοποιήσῃ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι ποῦ δημιουργήθηκε, ὕστερα ἀπὸ τόσες αἰματηρὲς συμφορές. Ἡ αἰθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ αἶμα, κι' ἀπὸ πτώματα ἐχθρῶν καὶ φίλων... Ὁ Ἐλπιδοφόρος του, κατάχλωμος κι' ἐξαντλημένος ἀπ' τίς τόσες συγκινήσεις, δὲν μιλοῦσε τόση ὥρα, καὶ μὰ δυσκόλῃ μάλιστα κρατιόταν δρθος στὰ πόδια του... Ὑστερα, ὁ κόμης δὲν ἔβλεπε καθόλου—τόση ὥρα— γύρω του οὔτε τὴ Μεζδέ, οὔτε τὸν πιστὸ τοῦ Ἰάκωβο, οὔτε καὶ μερικοὺς ἀπ' τοὺς πῶ ἀφωσιωμένους του ναῦτες τῆς θαλαμηγοῦ του.

Καὶ στὰ τελευταῖα, ἔπρεπε ἀκόμη νὰ σκεφθῶν καὶ γιὰ τὴν προσωρινὴ τους ἀσφάλεια!... Ποιὸς τοὺς βεβαίωσε, ὅτι οἱ νικημένοι Ἀραβες δὲν θὰ ξαναγυρίζαν ἐναντίον τοῦ φρουρίου τῶν, ἐνισχυμένοι μὲ πολυάριθμους συμμάχους ὁμοφύλους τῶν;

— Ἔλα δῶ, Κοψολαίμη! φώναξε ὁ Μοντεχρήστος φιλικὰ μὰ ἐπιταχτικά Μήπως παιδί μου εἶδες, ποῦ βρῶσκεται ὁ Ἰάκωβος;

— Ἀρχηγέ μου ἀπάντησε ὁ Κοψολαίμης, μοῦ φαίνεται πῶς τὸν εἶδα—ἀπὰν στὴ βράσι τῆς μάχης—νὰ ἐξαπλώνεται ἀνάσκελα στὸ χῶμα!... Πιθανὸν νὰ πληγώθηκε... Δὲν πρόλαβα δμως νὰ βεβαιωθῶ, γιατί κυνηγοῦσα κάτι παλιὸ—ἀράπηδες, καὶ δὲν εὐκαιροῦσα!

— Ἄλλος ἕνας ἀκόμη πιστὸς μου, ποῦ πεθαίνει ἐξ αἰτίας μου! φιδύρισε ὁ κόμης.

Ὁρμητικὸς ὕστερα, καὶ ρίχνοντας ἕνα βλέμμα τρυφερὸ στὸν Ἐλπιδοφόρο, βῆκε ἔξω ἀπ' τὴν αἰθουσα, ἐνῶ ὁ λοχαγὸς Ἀλβέρτος Ζολιέτ κι' ὁ Κοψολαίμης τὸν ἀκολουθοῦσαν... Τὴ στιγμή δμως ποῦ

φθανε στὴν ἀλλή κι' ἔσκυβε νὰ περιεργαστῆ τὰ πρῶτα πτώματα, μὰ ἄσπρη σιλουέττα ἐξαπλωμένη χάμα, τράβηξε τὴν προσοχή του...

— Ἡ Μεζδέ! φώναξε ἀθελὰ του.

— Ἡ Μεζδέ; ρώτησε μὲ ἐξαιρητικὴ λαχτάρα ὁ λοχαγὸς.

— Ναί, εἶνε ἡ μικρὴ καὶ γλυκερὰ παιδοῦλα, τῆς ὁποίας ἔσωσε τὴ ζωὴ κάποτε, κι' ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔπαυε νὰ σὲ λατρεῖ! ἀποκρίθηκε σοφρὰ ὁ Μοντεχρήστος, σκύβοντας ἀτὸ ἀναίσθητο ἐκεῖνο κορμί. Εὐτυχῶς, λιπόθυμη εἶνε μόνον!.. Ἀλλ' τὴ μὰς ὠδήγησε ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ βροῦμε, ἀγαπητέ μου Ἀλβέρτε!

Μὰ ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἄκουγε περὶ Ἡ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισι τῆς θελκτικῆς Βεδουῖνας μέσα στὸ τραγικὸ κι' αἱματομένο περιβάλλον, ἐζήτησε στὴν ψυχὴ του παλῆς τρυφερῆς ἀναμνήσεις, κι' ἡ καρδιά του λύγισε... Γονατισμένος τώρα πλάι τῆς, καὶ βοηθούμενος ἀπ' τὸν κόμητα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνεφέρῃ, μουρμουρίζοντας συγχρόνως μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Μικροῦλα μου!... Μεζδέ, μικροῦλα μου!... Ἐἴμαι ἐγῶ, ὁ λοχαγὸς Ζολιέτ, ποῦ τόσο σ' ἀγαπᾷ!

Ἡ φράσεις αὐτές, ἡ τρυφερὴς κι' ἀποκαλυπτικῆς, ἔβγαζαν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀσυναίσθητου... Πιγνιμένος ἀπ' τοὺς λυμούς του ὁ νεαρὸς ἀξιοματικὸς, ἔβγυνε χωρὶς καμμιά ἐπιβουλαξὶ τὸ περισσεῦμα τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας του, γιὰ τὴν ἀφωσιωμένη του καὶ πανώμορφη μελαψὴ κοπέλλα... Οὔτε ἡ παρουσία τοῦ Μοντεχρήστου πλάι του, οὔτε ἡ παρουσία τῶν ἄλλων, ἦταν ἱκανὴ νὰ συγκρατήσῃ τὸ φλογερὸ, καὶ κρυδὸ τόσο καιρὸ αἰσθημάτων του, τὸ ὁποῖο ἐκδηλώνονταν τώρα—ἀσυγκράτητο—σὲ μὴ φανερὴ ἀγάπη!

Σὲ μὴ στιγμὴ κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιποιήσεις, τὸ λυγερὸ κορμί τῆς νέας σκίρτησε... Τὰ κίτρινομελάνχρονα μάγουλά τῆς, ἄρχισαν νὰ ροδίζουν λίγο, καὶ τὰ κοινωνικώτατα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἐμφυχωνόντουσαν σιγά... σιγά...

Ἐλός, ἀνοιεὶ τὰ θαυμασια μάτια τῆς, τὰ προσήλωσε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλβέρτου γιὰ μερικὲς στιγμὲς σὰν ἀφηρημένη, κι' ὕστερα ἕνας σπασμὸς, σπασμὸς ἀπερίγραπτης εὐτυχίας ζωογόνουσε τὸ κορμί τῆς.

— Κύριε... κύριε λοχαγέ! μουρμούρισε κατόπιν, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ χαρὰ κι' εὐδαιμονία...

— Ἄ!... Κύριε κόμη, πρέπει νὰ φεόγουμε περὶ ἀπ' ἐδῶ!... Πέρασε ἄρκετὴ ὥρα, καὶ μπορεῖ οἱ Ἀραβες νὰ ξαναγυρίσουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ἐνισχυμένοι!

Στὴ λογικὴ αὐτὴ παρατήρησι, τὴν ὁποία εἶπε ὁ Φανφόρ πλησιάζοντας τὸν Μοντεχρήστο, τὴ Μεζδέ καὶ τὸν Ἀλβέρτο, κανένας δὲν βρέθηκε νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις... Τὴ βῆχαν ὄλοι σαστῆ, λογικιστά, κι' ἐνοιόσαν ἀμεσῶν τὸν κίνδυνον μὴς ἐπιθετικῆς ἐπιστροφῆς τῶν λυσσαλέων Ἀράβων...

Ὁ Μοντεχρήστος ἔδωσε γρήγορες διαταγὲς στοὺς ὀπαδοὺς του, νὰ ετοιμαστοῦν...

Σβέλτες προετοιμασίεις ἀναχώρησεως, ἀρχισαν ἀεῖως...

Ποῦ θὰ πῆγαιναν, δμως!... Ποῦ θὰ ἔστηναν τὸν καταυλισμό τους τόσο σίγουρον, ὥστε νὰ μὴ φοβοῦνται περὶ ἀπ' ἐπιθέσεις κι' ἀντίποινα ἐκ μέρους τῶν Ἀράβων!...

Αὐτὲς ἡ σκέψεις γέμισαν μὲ ἀγωνία τὴν ψυχὴ τοῦ κόμητος, καθὼς γύριζε τὸ σκοτεινὸ του βλέμμα παντοῦ στὴ σπαρμένη μὲ πτώματα, ὀπαδῶν του κι' Ἀράβων, ἀλλή... Τὸ ζήτημα τῆς ἐξασφαλίσεως ἑνὸς προσωρινοῦ καταφυγίου τὸν ἀπασχολοῦσε ἐξαιρετικά... Οὔτε σκέψι μποροῦσε νὰ γίνῃ ὅτι ἦταν δυνατόν ν' ἀντιμετωπιθῆ μὴ ἐπιθεσεις τῶν Ἀράβων, μέσα στὸ φρούριον ἐκεῖνο. Πρῶτα, γιατί οἱ ὀπαδοὶ τοῦ κόμητος, ὀλιγάρθιμοι καθὸς ἦσαν, θὰ λύγιζαν μπρὸς στὸν πολυαριθμώτερον ἐχθρό... Κι' ὕστερα, δὲν ὕπῆρχαν καθόλου τρόφιμα στὶς ἀποθήκες τοῦ φρουρίου!

Πῶς, λοιπόν, θὰ ἀντεῖχε ὁ μικρὸς στρατὸς τοῦ Μοντεχρήστου σὲ μὴ μακρὰ πολιορκία, μὲ λιγοστὰ τρόφιμα ποῦ εἶχε μαζὺ του!...

Ἄλλὰ καὶ πάλι ὁ Φανφόρ, μεγαλόψυχος καὶ φιλόζενος, μίλησε...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Μοντεχρήστος ἐνοιόσε δὲ ἐξ αἰτίας του εἶχαν πεθάνει τόσο ἀνθρώποι!...